

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 12/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. januára 2013 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti M., s. r. o., B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou B., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľ'a a advokáta Mgr. P. Ď., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami Rady pre vysielanie a retransmisiu č. RP/15/2011 z 26. apríla 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 103-PLO/O-901/2011 a č. RP/24/2011 zo 7. júna 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 127-PLO/O-1239/2011, ako aj rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sž/15/2011 a sp. zn. 8 Sž/29/2011 z 24. júla 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti M., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 13146/2012 a sp. zn. Rvp 13147/2012 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 13146/2012.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti M., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 25. októbra 2012 doručené dve sťažnosti obchodnej spoločnosti M., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „navrhovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej aj „rada“) č. RP/15/2011 z 26. apríla 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 103-PLO/O-901/2011 a č. RP/24/2011 zo 7. júna 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 127-PLO/O-1239/2011 (ďalej spolu len „napadnuté rozhodnutia rady“), ako aj rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Sž/15/2011 a sp. zn. 8 Sž/29/2011 z 24. júla 2012 (ďalej spolu len „napadnuté rozsudky najvyššieho súdu“).

Sťažnosťou vedenou ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 13146/2012 sa sťažovateľka okrem vyslovenia porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím rady č. RP/15/2011 z 26. apríla 2011 a rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 8 Sž/15/2011-24 z 24. júla 2012 domáha aj zrušenia týchto rozhodnutí a vrátenia veci rade na ďalšie konanie. Rozhodnutím rady č. RP/15/2011 z 26. apríla 2011 bola sťažovateľke uložená pokuta v sume 165 € za nepredloženie záznamu z televízneho vysielania vyžiadaného radou. Rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 8 Sž/15/2011-24 z 24. júla 2012 bolo na základe odvolania sťažovateľky rozhodnutie rady potvrdené.

Podľa názoru sťažovateľky vyžiadaním súvislého záznamu vysielania programu a následným vedením správneho konania proti nej, ako aj uložením sankcie pre jeho nedodanie došlo k porušeniu jej v petite sťažnosti označených práv.

Sťažnosťou vedenou ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 13147/2012 sa sťažovateľka okrem vyslovenia porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím rady č. RP/24/2011 zo 7. júna 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 127-PLO/O-1239/2011 a rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 8 SŽ/29/2011-26 z 24. júla 2012 domáha aj zrušenia týchto rozhodnutí a vrátenia veci rade na ďalšie konanie. Rozhodnutím rady č. RP/24/2011 zo 7. júna 2011 bola sťažovateľke uložená pokuta v sume 2 500 € za nepredloženie záznamu z televízneho vysielania programovej služby televízie... vyžiadaného radou. Rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 8 SŽ/29/2011-26 z 24. júla 2012 bolo na základe odvolania sťažovateľky rozhodnutie rady potvrdené.

Podľa názoru sťažovateľky aj v tomto prípade vyžiadanim súvislého záznamu vysielania programu a následným vedením správneho konania proti nej, ako aj uložením sankcie pre jeho nedodanie došlo k porušeniu jej v petite sťažnosti označených práv.

II.

Podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevylučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

Podľa ustanovenia § 112 ods. 1 OSP môže ústavný súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie veci, ktoré u neho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Z oboch sťažností vyplýva, že sťažovateľka namieta na súvisiacom skutkovom a právnom základe porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V sťažnostiach vedených pod sp. zn. Rvp 13146/2012 a sp. zn. Rvp 13147/2012 sťažovateľka zhodne namieta porušenie jej označených práv rozhodnutím rady a napadnutými rozsudkami najvyššieho súdu, ktorými jej bola uložená pokuta za správny poriadkový delikt spočívajúci v nedodaní radou požadovaného záznamu odvysielaného televízneho programu, pretože jej právo nevyhovieť požiadavke rady možno podľa nej vyvodiť z uplatňovania zásady „*neobviňovať sám seba*“ vyplývajúcej z čl. 6 ods. 1 dohovoru i z nadväzujúcej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“).

Súčasne sťažovateľka v oboch sťažnostiach navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej v petitoch označených práv podľa ústavy a dohovoru a domáha sa zrušenia napadnutých rozhodnutí rady i rozsudkov najvyššieho súdu.

Ústavný súd z priložených podkladov zistil, že rada svojím rozhodnutím č. RP/15/2011 uložila sťažovateľke sankciu za to, že jej nedodala celý súvislý záznam z vysielania z 20. novembra 2010 tak, ako na to bola radou vyzvaná. Vzhľadom na podľa názoru rady nižšiu mieru závažnosti správneho deliktu jej v tomto prípade uložila rada sankciu na dolnej hranici zákonom ustanoveného rozpätia, a to v sume 165 €. Rozhodnutím rady č. RP/24/2011 bola uložená sťažovateľke sankcia za to, že jej záznam z vysielania z 13. decembra 2010 napriek výzve vôbec nedodala. Tento rozdiel v skutkovom stave ale ústavný súd nepovažuje vzhľadom na argumentáciu sťažovateľky namietajúcej samotný právny základ povinnosti dodať záznam, a tak produkovať dôkazy proti sebe samej, za relevantný na rozhodnutie vo veci a vyznievajúci v neprospech spojenia vecí.

Ústavný súd so zreteľom na právnu a skutkovú súvislosť oboch sťažností rozhodol o ich spojení na spoločné konanie tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu v sťažnostiach označených práv napadnutými rozhodnutiami Rady pre vysielanie a retransmisiu

Pri predbežnom prerokovaní tých častí oboch sťažností, ktorými sťažovateľka namieta porušenie svojich označených práv napadnutými rozhodnutiami rady, ústavný súd dospel k záveru o nedostatku svojej právomoci na ich prerokovanie.

Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd stabilne odvodzuje dôsledné uplatňovanie princípu subsidiarity svojej právomoci. Ústavný súd podľa tohto princípu môže poskytovať ochranu základným právam alebo slobodám, alebo ľudským právam a základným slobodám vyplývajúcim z medzinárodnej zmluvy, len ak ochranu týmto právam a slobodám neposkytuje „iný súd“. V opačnom prípade je v kompetencii „iného“ súdu poskytnúť požadovanú ochranu.

Napadnuté rozhodnutia rady sú rozhodnutiami orgánu verejnej správy, proti ktorým je podľa § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“) prípustný opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje najvyšší súd. Z toho vyplýva, že ak k porušeniu sťažovateľkou označených práv malo dôjsť rozhodnutiami rady o uložení sankcií za správne delikty, potom poskytovanie ochrany týmto právam tvorilo súčasť kompetencie (a teda aj právomoci) najvyššieho súdu ako súdu konajúceho o opravných prostriedkoch podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. To vylučuje právomoc ústavného súdu vecne prerokovať predmetné časti spojených sťažností, v dôsledku čoho ich ústavný súd musel odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na ich prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu v sťažnostiach označených práv napadnutými rozsudkami najvyššieho súdu

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových zistení a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno za zjavne neopodstatnenú považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Sťažovateľka v oboch sťažnostiach uvádzala dve totožné námietky proti napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

Podľa sťažovateľky rada predovšetkým nevydala rozhodnutia o vyžiadaní záznamu z vysielania programu, čo malo podľa nej znamenať „zásah do právnej istoty a predvídateľnosti práva“.

V oboch sťažnostiach doručených ústavnému súdu sťažovateľka argumentuje názorom, že rada ju o predloženie sporného záznamu odvysielaného programu mala požiadať formálnym aktom, lebo je kolektívnym orgánom, „*ktorý rozhoduje hlasovaním členov RVR*“. Preto mala rada od nej požadovať predmetný záznam vysielaného programu formou rozhodnutia. Podľa názoru sťažovateľky je potrebné aj na správne konanie aplikovať princípy trestného práva, pričom sťažovateľka zároveň poukazuje na možnosť analogického aplikovania pravidiel o domovej prehliadke, na realizáciu ktorej je potrebné osobitné rozhodnutie (príkaz podľa § 100 Trestného poriadku) spĺňajúce formálne a materiálne predpoklady, a súčasne musí byť vydané orgánom oprávneným o ňom rozhodovať.

Najvyšší súd v oboch napadnutých rozsudkoch vo vzťahu k forme vyžiadania záznamu vysielania od vysielateľa uviedol, že „... *Rade [je] zverené oprávnenie vyžiadať záznamy vysielania, zákonodarca nepredpokladal pri takomto úkone rozhodovanie o vyžiadaní. Nejedná sa o zásah do práv vysielateľov – ukladanie povinností, ako sa nesprávne domnieva navrhovateľka, nakoľko povinnosť predložiť záznam vysielania nevzniká vydaním administratívneho rozhodnutia, táto je povinnosťou vyplývajúcou priamo zo zákona... Rovnako gramatickým výkladom ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l) zákona je potrebné dôjsť k rovnakému vyššie uvedenému záveru, nakoľko zákonodarca v súvislosti s poskytovaním záznamov používa termín vyžiadanie nie rozhodnutie.*“.

K námietke nedostatku formy, akou rada požadovala záznam televízneho vysielania od sťažovateľky, ústavný súd uvádza, že ak zákon formálnu podobu procesného úkonu smerujúceho k realizácii kompetencie správneho orgánu nepredpisuje, potom z ústavného hľadiska nie je významné, akou formou správny orgán predmetný procesný úkon uskutoční. Dôležitá je jeho obsahová stránka tak, aby adresát úkonu bol spôsobilý jednoznačne identifikovať správny orgán a zákonom ustanovenú povinnosť, ktorej splnenie sa od neho očakáva. Sťažovateľka v sťažnosti nepredniesla žiadne námietky spochybňujúce uvedené požiadavky a najvyšší súd sa s jej argumentáciou uvedenou v odvolaní vysporiadal podľa názoru ústavného súdu ústavne konformným (akceptovateľným) spôsobom.

Sťažovateľka zároveň tvrdí, že uloženie povinnosti predložiť záznam televízneho vysielania je porušením jej základného práva neobviňovať seba samu, ktoré je zahrnuté tak v základnom práve podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj v práve podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľka tvrdí, že nebola povinná predložiť rade záznam z vysielania televízneho programu, zastávajúc názor, že táto povinnosť neoprávnene zasahuje do jej garantovaných práv, pričom poukazuje aj na judikatúru ESLP (Bykov proti Ruskej federácii). Podľa sťažovateľky § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní a retransmisii, ako aj samotný postup rady, jej rozhodnutie a potvrdenie tohto rozhodnutia najvyšším súdom je v rozpore s čl. 46 ústavy a čl. 6 dohovoru. Podľa sťažovateľky odmietnutím, resp. nedodaním záznamu z vysielania sťažovateľka len realizovala výkon svojho práva neobviňovať seba samu, a preto nie je jej konanie možné považovať za protiprávne.

Podľa názoru najvyššieho súdu v oboch napadnutých rozsudkoch *„Porušenie zákazu donucovania k sebaobviňovaniu (nemo tenetur se ipse accusare) môže podľa ustálenej judikatúry ESLP viesť v určitých prípadoch k porušeniu čl. 6 dohovoru, avšak v prejednávanej veci sa jednalo o splnenie zákonom stanovenej, navrhovateľka nekonala ako osoba obvinená respektíve podozrivá zo spáchania správneho deliktu v priebehu konania o správnom delikte.“*

V súvislosti s argumentáciou sťažovateľky, podľa ktorej je § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní a retransmisii v rozpore s čl. 46 ústavy a čl. 6 dohovoru, považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že už podľa jeho judikatúry vzťahujúcej sa na konania o podnete podľa znenia ústavy (čl. 130 ods. 3) platného a účinného do nadobudnutia účinnosti novelizácie ústavy vykonanej ústavným zákonom č. 90/2001 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, ústavný súd pri posudzovaní otázky zjavnej neopodstatnenosti podnetu zisťoval, či prekážkou jeho prijatia na ďalšie konanie nie je ústavná a zákonná úprava jednotlivých typov konaní pred ústavným súdom (m. m. I. ÚS 23/99 až I. ÚS 29/99), pričom zdôrazňoval, že každé z týchto konaní pred ústavným súdom sa vyznačuje tým, že ho možno začať iba ako samostatné konanie a iba na návrh oprávnených subjektov. Žiadne z týchto konaní preto nemôže tvoriť súčasť iného druhu konania pred ústavným súdom.

Vychádzajúc z uvedenej ústavnej a zákonnej úpravy ústavný súd za opodstatnené návrhy na začatie konania pred ústavným súdom (vrátane podnetov fyzických osôb a právnických osôb) považuje len tie, o ktorých možno konať a aj rozhodnúť v niektorom z ústavou ustanovených typov konaní pred ústavným súdom ako v samostatnom konaní. V nadväznosti na uvedený právny názor ústavný súd v konaní o podnete vo veci vedenej pod sp. zn. I. ÚS 96/93 uviedol: „Konanie o podnete právnických alebo fyzických osôb, ak namietajú porušenie svojich práv podľa čl. 130 ods. 3 ústavy, nemožno uskutočniť a vysloviť v ňom porušenie ústavného práva, ak tomuto konaniu musí predchádzať iné konanie pred ústavným súdom a predkladateľ podnetu nemá ústavné právo iniciovať začatie takého konania.“ Rovnaký záver sa vzťahuje aj na konanie o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 318/2011).

Ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažností dospel k záveru, že pokiaľ sa sťažovateľka v rámci konania o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy domáha rozhodnutia, ktoré je ústavný súd oprávnený vydať len v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy, nemožno vzhľadom na uvedené dôvody prijať jej sťažnosti vo vzťahu k tejto argumentácii na ďalšie konanie, a preto ich v súlade so svojou stabilizovanou judikatúrou v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti odmietol.

Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľky o tom, že napadnutými rozsudkami najvyššieho súdu boli porušené jej označené práva, ústavný súd uvádza, že v obdobnej veci považoval za nedôvodnú takú námietku, podľa ktorej všeobecný súd uložil žalovanej povinnosť (predložiť súdu na dátovom nosiči odvysielanú reportáž) zodpovedajúcu dôkaznému bremenu žalobcu. Zabezpečenie dôkazu má okrem zabezpečovacej funkcie aj funkciu preventívnu, ktorá sa prejavuje najmä v tom, že bráni vzniku situácie, keď by sa jeden z účastníkov konania bez vlastného zavinenia mohol dostať do stavu dôkaznej núdze z dôvodu absencie relevantného dôkazného prostriedku. Preto povinnosť uloženú sťažovateľke predložiť súdu na dátovom nosiči odvysielanú reportáž nemožno v žiadnom prípade kvalifikovať ako prenesenie dôkazného bremena zo žalobcu na sťažovateľku (II. ÚS 25/2012).

Taktiež už ústavný súd uviedol, že výklad § 16 písm. e) zákona o vysielaní a retransmisii (v znení účinnom do 14. decembra 2009, pozn.), podľa ktorého je vysielateľ povinný na požiadanie rady predložiť súvislý záznam vysielania [a to bez ohľadu na to, že slovné spojenie „súvislé záznamy“ nie je explicitne uvedené v predmetnej povinnosti za bodkočiarkou, ale iba pri povinnosti na uchovávanie súvislých záznamov vysielania počas 30 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite (povinnosť pred bodkočiarkou)], je vecne správny a z ústavného hľadiska bez akýchkoľvek pochybností akceptovateľný. Ak totiž zákon ukladá vysielateľovi povinnosť uchovávať v zákonom ustanovenej lehote súvislý záznam vysielania, môže rada reálne skontrolovať splnenie, resp. nesplnenie tejto povinnosti vysielateľom len tak, že si od vysielateľa vyžiada súvislý záznam vysielania, a tento je vysielateľ povinný jej poskytnúť na zvyčajnom technickom nosiči. Za stavu, keď je povinnosťou vysielateľa predložiť rade súvislý záznam vysielania, je aj možnosť uloženia pokuty podľa § 67 ods. 2 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii viazaná na nesplnenie povinnosti predložiť rade súvislý záznam vysielania (a to bez ohľadu na to, či bol tento súvislý záznam rade sťažovateľkou poskytnutý dodatočne), a nielen na nepredloženie žiadneho záznamu (IV. ÚS 92/09).

Ústavný súd uvádza, že podľa judikatúry ESLP je rozdiel medzi tým, či správny orgán alebo súd konal v súlade s čl. 6 dohovoru (resp. čl. 46 ústavy) pri preskúmaní uloženia pokuty za nepredloženie určitých informácií, a tým, či môže štát uložiť povinnosť vyžadovať od fyzických osôb a právnických osôb určité informácie (pozri rozsudok ESLP, J. B. proti Švajčiarsku z 3. mája 2001, č. 31827/96 vo vzťahu k informáciám potrebným na správne určenie daňovej povinnosti).

Podľa názoru ústavného súdu nemožno v zákonom ustanovenej povinnosti predložiť záznam z vysielania identifikovať „produkcii dôkazov“ proti sebe, ale ide o preukázanie splnenia zákonnej povinnosti (uchovávať záznamy z vysielania po určitý čas), ktorá bola osobám v pozícii sťažovateľky, regulovaným osobitnými právnymi predpismi, uložená ex ante vo všeobecnom záujme a ktorá slúži na riadny výkon funkcií rady. Rada ako regulačný orgán môže reálne skontrolovať splnenie, resp. nesplnenie tejto povinnosti vysielateľom len tak, že si od vysielateľa vyžiada súvislý záznam vysielania, a tento je

vysielateľ povinný jej poskytnúť na zvyčajnom technickom nosiči (IV. ÚS 92/09), čím uloženie povinnosti sleduje legitímny cieľ výkonu kontroly v tejto oblasti, pričom miera zásahu (povinnosť vydať záznam) je vzhľadom na postavenie subjektov v oblasti vysielania a retransmisie marginálna.

Zároveň ústavný súd podotýka, že nepredloženie záznamov z vysielania nie je spojené s hrozbou trestnoprávneho postihu nad rámec peňažných poriadkových pokút za nepredloženie záznamu.

Podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd v napadnutých rozsudkoch dostatočným spôsobom vysporiadal s námietkami vznesenými sťažovateľkou v jej žalobách a preskúmanie zákonnosti napadnutých rozhodnutí rady o odvolaniach, a to v rozsahu potrebnom na rozhodnutie vo veci, zohľadňujúc jeho postavenie ako súdu v rámci správneho súdnictva. Ústavný súd vzhľadom na svoje postavenie nemôže zasahovať do právomoci všeobecných súdov, zisťovať skutkové okolnosti a vyvodzovať právne závery, ak sú tieto ústavne udržateľné. V okolnostiach danej veci preto nič nesignalizuje, že by napadnutými rozsudkami najvyššieho súdu mohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy či práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnymi názormi najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto názorov a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právne názory najvyššieho súdu svojimi vlastnými.

Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažností sťažovateľky v častiach smerujúcich proti napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti tak, ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. januára 2013